

- 5) Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, precum și principiul efectivității trebuie interpretate în sensul că se opun unui regim care permite ca o parte din cheltuielile de procedură să fie suportate de consumator în funcție de nivelul sumelor plătite în mod nejustificat care îi sunt restituite în urma constatării nulității unei clauze contractuale din cauza caracterului său abuziv, dat fiind că un astfel de regim creează un obstacol substanțial de natură să descurajeze consumatorii să exercite dreptul la un control jurisdicțional efectiv al caracterului potențial abuziv al unor clauze contractuale precum cel conferit de Directiva 93/13.

(¹) JO C 246, 22.7.2019.

Hotărârea Curții (Camera întâi) din 16 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunalul București – România) – JE/KF

(Cauza C-249/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 – Cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp – Norme uniforme – Articolul 10 – Aplicarea legii forului]

(2020/C 297/20)

Limba de procedură: româna

Instanța de trimitere

Tribunalul București

Părțile din procedura principală

Reclamantă: JE

Pârât: KF

Dispozitivul

Articolul 10 din Regulamentul (UE) nr. 1259/2010 al Consiliului din 20 decembrie 2010 de punere în aplicare a unei forme de cooperare consolidată în domeniul legii aplicabile divorțului și separării de corp trebuie interpretat în sensul că termenii „[î]n cazul în care legea aplicabilă în temeiul articolelor 5 sau 8 nu prevede divorțul” vizează numai situațiile în care legea străină aplicabilă nu prevede sub nicio formă divorțul.

(¹) JO C 206, 17.6.2019.

Hotărârea Curții (Camera a noua) din 16 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunal da Relação de Guimarães – Portugalia) – MH, NI/OJ, Novo Branco SA

(Cauza C-253/19) (¹)

[Trimitere preliminară – Cooperare judiciară în materie civilă – Proceduri de insolvență – Regulamentul (UE) 2015/848 – Articolul 3 – Competență internațională – Centrul intereselor principale ale debitorului – Persoană fizică ce nu exercită o activitate independentă sau o activitate profesională – Presupunție refragabilă potrivit căreia centrul intereselor principale ale acestei persoane este reședința sa obișnuită – Răsturnarea presupunției – Situația în care singurul bun imobil al debitorului este situat în afara statului membru în care are reședința obișnuită]

(2020/C 297/21)

Limba de procedură: portugheza

Instanța de trimitere

Tribunal da Relação de Guimarães

Părțile din procedura principală

Apelanți: MH, NI

Intimați: OJ, Novo Blanco SA

Dispozitivul

Articolul 3 alineatul (1) primul și al patrulea paragraf din Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență trebuie interpretat în sensul că prezumția pe care o prevede pentru a stabili competența internațională în vederea deschiderii unei proceduri de insolvență, potrivit căreia centrul intereselor principale ale unei persoane fizice care nu exercită o activitate independentă sau o activitate profesională este reședința sa obișnuită, nu este răsturnată doar prin faptul că unicul bun imobil al acestei persoane este situat în afara statului membru în care are reședința obișnuită.

(¹) JO C 206, 17.6.2019.

Hotărârea Curții (Camera a șasea) din 16 iulie 2020 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Italia) – WWF Italia o.n.l.u.s. și alții/Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Cauza C-411/19) (¹)

(Trimitere preliminară – Mediu – Directiva 92/43/CEE – Articolul 6 – Conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică – Arii speciale de conservare – Realizarea unui tronson rutier – Evaluarea efectelor acestui proiect asupra ariei speciale de conservare vizate – Autorizare – Motive cruciale de interes public major)

(2020/C 297/22)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Părțile din procedura principală

Reclamanți: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC e.a.

Pârâte: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Dispozitivul

- 1) Articolul 6 din Directiva 92/43/CEE a Consiliului din 21 mai 1992 privind conservarea habitatelor naturale și a speciilor de faună și floră sălbatică trebuie interpretat în sensul că nu se opune unei reglementări naționale care permite continuarea, din motive cruciale de interes public major, a procedurii de autorizare a unui plan sau a unui proiect ale cărui efecte asupra unei arii speciale de conservare nu pot fi atenuate și cu privire la care autoritatea publică competentă a dat deja un aviz negativ, cu excepția cazului în care există o soluție alternativă care implică inconveniente mai reduse pentru integritatea ariei vizate, aspect a cărui verificare este de competența instanței de trimitere.
- 2) Atunci când un plan sau un proiect a făcut, în temeiul articolului 6 alineatul (3) din Directiva 92/43, obiectul unei evaluări defavorabile a efectelor sale asupra unei arii speciale de conservare, iar statul membru în cauză a decis, cu toate acestea, în temeiul alineatului (4) al acestui articol, să îl realizeze din motive cruciale de interes public major, articolul 6 din această directivă trebuie interpretat în sensul că se opune unei reglementări naționale care permite ca, după evaluarea sa defavorabilă conform alineatului (3) al acestui articol și înainte de adoptarea sa definitivă în temeiul alineatului (4) al articolului menționat, acest plan sau acest proiect să fie completat cu măsuri de atenuare a efectelor asupra acestei arii și ca evaluarea respectivelor efecte să fie continuată. În schimb, articolul 6 din Directiva 92/43 nu se opune, în aceeași ipoteză, unei reglementări naționale care permite definirea măsurilor de compensare în cadrul aceleiași decizii, cu condiția ca celelalte condiții de aplicare a articolului 6 alineatul (4) din această directivă să fie de asemenea îndeplinite.